

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

8/2010

Proč jste nevzpomněli na Duklu?

Byl 6. říjen 1944 r., pošmourný a studený den, typické dukelské počasí. Zdravotnický prapor 1. brigády byl ubytován v klášteře řeholních sester v Posazdie Jašliska. Oddělení těžce raněných, kteří nebyli schopni transportu po operaci dutiny břišní a hrudníku plně obsazeno. A kolem poledne dostali jsme zprávu, že naše jednotky po těžkých bojích překročily Polsko-Československou hranici. Všichni jsme měli ohromnou radost. Už, konečně!

A podle starých Zemědělských novin č. 232 z 1969 r. v článku „Před 25 lety“ uvádí se: V 9.45 jihozápadně od trigometru 706 Studeného Wierchu překročili příslušníci 3. brigády hranice Československé republiky. Mezi prvními byli štábní kapitáni Sachr, Janko, Macháček, Hurbán, Kostovič, nadporučík Fantl, poručík Orenstein a další. Bylo asi 11. hod. dopoledne, kdy na půdu své Vlasti vstoupily i první ženy-vojinky, Jiřina Vořenilková-Bajburová a Růžena Jirsáková-Šedá. O půl druhé odpoledne dosáhl státní hranice 1. prapor samopalníků. Na rozkaz jejich velitele nadporučíka Fischera byla u hraničního kamene I 22 vztyčena československá státní vlajka, kterou nesl voj. Vladimír Kunášek (z Č. Dorohostáji). Ale již po dvou kilometrech postupu na našem území byli naši napadeni silnou palbou z minometů. Odpoledne asi v půl třetí překročil hranice i 5. pěší prapor. Tolik z paměti přímého účastníka.

Je všeobecně známo, že Němci ponechali na tomto území nastražených tisíce min. U nás tu velkou radost vystřídaly desítky raněných, převážně z přední frontové linie. Samé amputace nohou a rukou. Na co se sáhlo, bylo zamínováno. Tyto miny ještě mnoho let po válce zabíjely, i když bylo podél hranic mnohokrát odminováno. Jednou přivezli raněného a již předem jsem dostala vzkaz, abych zapojila oteplovací komoru. Byla to provizorně udělaná bedna, ve které uvnitř byly zapojeny el. žárovky. Ta se volným otvorem postavila na pryčnu a vyhřívala ji. Tento raněný měl utženou nohu a ruku. Když jsem se ho zeptala, jak se to mohlo stát, odpověděl:

Vy si to nedovedete ani představit, jak je tam vše zaminováno. Na co sáhnete, kam stoupnete, samá mina. I já jsem stoupl na minu, ta mi utrhl nohu a když jsem padal, upadl jsem na druhou minu a přišel jsem o ruku. Tito ranění byli schopni transportu a po krátkém pobytu v naší nemocnici byli odváženi do tylových specializovaných nemocnic. Kolik těchto nešťastníků-invalidů zůstalo po válce?

Za Marie Terezie byla postavena tzv. Invalidovna, kde váleční invalidové i s rodinami mohli bydlet. O naše invalidy takto postaráno nebylo, a ta velmi malá finanční částka za zranění nemohla zajistit důstojný život pro naše raněné a tím méně pozůstalé po nich, ženy a děti. Určité vyrovnání a válečný příspěvek k důchodu se dostalo po mnoha letech a to je již pozdě. My jsme nesli do války pro výdělek, šli jsme válčit za osvobození naší Vlasti a Vlast se nám tak odměnila. Nestěžujeme si, jsme s tím smířeni. Je mně líto těch mladých životů, které neužily krásu mládí. Těch mužů, kteří zde ponechali své nezajištěné manželky, děti a staré rodiče.

Myšlenky na minulost jsou většinou velmi bolestivé. Tím spíše mne překvapuje, že letos do našeho Zpravodaje mimo velmi výstižného článku prom. pedagoga Jaroslava Chudoby. plk. v.v. nepřišel žádný další, kde by lidé, kteří prožili „Dukelské peklo“ vzpomněli na tu hrůzu, které i oni byli součástí. Příčinou toho je stáří a nebo lzhostejnění?

Všem našim spolubojovníkům přeji do těch několika let, která nám zbývají pevně a lepší zdraví, klidný, spokojený, a pokud je to možné, bezstarostný život. Toho zlého už bylo dosti.

Irena Malinská-Šmidtová, bývalá zdravotnice
Zdrav. Praporu 1. Čs. brigády

Projev na posvícenském setkání v Litoměřicích, 1. října 2010 Jaroslav Chudoba

Vážení přátelé, vzácní hosté, milí krajané z Volyně na Ukrajině, drazí rodáci z Českého Boratína, Mirotína, Mirohoště, Lipin a ze Strovky, volyňských obcí na liroměřicku usídlených a zvláště pak zasloužilí váleční veteráni a přímí účastníci bojů v Dukelském průsmyku vás všechny co nejsrdčněji zdravím při této vzácné příležitosti setkání- možná už posledního - protože „čas na bedra nám roky klade, jak podzim listí pod topoly...“

Pro mne osobně toto setkání navazuje na mimořádně úspěšnou akci válečných veteránů loni v srpnu v Horních Řepčicích.

Mám na mysli i na srdci následující čtyři tématické okruhy, o kterých se chci zmínit.

1. Jako čestný člen Celostátního výboru Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, významovaný k mým devadesátým narozeninám za vykonanou práci pro komunitu volyňských Čechů, velmi oceňuji snahu naší krajanské organizace o zachování trvalé památky na volyňské Čechy. Je to jedinečná krajanská komunita, která si to bez nejmenších pochybností plně zaslouhuje. „I mrtví budeme tak žít v historické paměti naší staré vlasti, neboť jsme svými činy přesvědčivě prokázali své vlastenectví“.

Je sláva otců vzácný šperk pro syny, konstatuje už Jan Neruda, však kdo chce ctěn být, dobuď' ti si sám. Proto se přimlouvám za to, aby i potomci slavných otců zanechali zde stopy svého záslužného života, pokračovali ve vydávání Zpravodaje, v dokončení úprav muzea volyňských Čechů v Podbořanech a soustředili roztroušený archiv týkající se Sva- zu Čechů z Volyně do jednoho místa nejráději rovněž do Podbořan.

2. Někteří krajané si stěžují, že o jejich obcích na Volyni nejsou podrobné informace, že se stále píše o Kupičovu, Českém Boratíně, Kvasilově. To víte, nedostupná Historie Českého Boratína zpracovaná manželí Josefem a Annou Vlkovými sice inspiruje, ale nemá následovníky. Píše je řada našich krajanů, píšu ji také já ve formě Pamětních listů. Vzácným příkladem v této snaze je mladý přispivatel Národního osvobození Roman Štěr, který si dal za úkol napsat kroniku Hlinska, rodné obce Jana Pospíšila, autora básně Vesničko moje na Volyni, Na cestě do vlasti a Podzim. Ty mám nejráději.

3. Další možností, jak uchovávat paměť o volyňských Čechích, je aktivita jednotlivých regionů SČVP. K těm zvláště aktivním

patří i region Litoměřice, o který úspěšně pečuje Josef Kozák, čestný člen SČVP a místopředseda této naší krajanské organizace pro Čechy. Jsem tichým sponzorem literární činnosti naší dcery Karly Krátké-Chudobové, která vydala vlastním nákladem řadu publikací poezie a také tři sbírky fejetonů se společným názvem „Jak jsem se stala Nerudou-nerudnou“. Dovolují si předat je při této příležitosti i s věnováním autorky krajanu Kozákovi jako ocenění jeho krajanské aktivity.

Pohotově, obsírně a zajímavě informuje o činnosti regionu Litoměřice ve Zpravodaji SČVP paní Věra Suchopárová. Proto si dovoluji předat jí almanach ženské milostné poezie s názvem „Královny slz a ostružin“, ve kterém je uveřejněn výběr současné profesionální i amatérské tvorby českých básnířek. Na stránkách 203-224 jsou básně, cituji: „jedné z významných českých básnířek Karly Krátké. Vystudovala pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy, vyučuje na základních a středních školách. Od roku 2005 vydala řadu samostatných básnických sbírek, je nositelkou mnoha ocenění v literárních soutěžích, svou poezii také zhudebňuje“-konec citátu. Je to naše dcera Karla Krátká-Chudobová. Narozena ve znamení Býka roku 1950. Doma se cítí v Milostině.

4. Poslední okruh se týká vzpomínky na 66. výročí bojů na Dukle.

S mimořádným zájmem jsem si přečetl ve Zpravodaji č. 6 toto oznámení: Výbor regionu Litoměřice oznamuje, že v pátek dne 1. října 2010 v 10 hodin se koná posvícenské setkání. Na programu jednání bude také vzpomínka na Karpatsko-dukelskou operaci. Setkání že se uskuteční opět v prostorách Koliby u Výstaviště Zahradka Čech. Už není mnoho těch, kdo se 6. října 1944 zúčastnili u Vyšního Komárníku překročení státní hranice ČSR mezi Polskou republikou a Slovenskem v Dukelském průsmyku. Jako pamětník a přímý účastník této pro nás, volyňské Čechy, příslušníky 1. čs. arm. sboru v bývalém Sovětském svazu - historické události, bych se rád o ní zmínil také několika slovy.

Pokud jde o vlastní Karpatsko-dukelskou operaci, byla zahájena na pomoc Slovenskému národnímu povstání 8. září před 66 lety mohutnou dělostřelečnou přípravou v prostoru polského města Krosna a následující den i přímým útokem našich i sovětských bojových jednotek ve směru na města Duklu a Prešov. Bylo o ní napsáno mnoho publikací, článků v novinách, vzpomínek přímých účastníků bojů za mimořádně nepříznivých terenních a klimatických podmínek. Byla hodnocena více i méně zasvěceně a dost často neobjektivně a protichůdně, laicky i odborně. Dovolte, abych ji přiblížil po těch 66 letech pohledem básníka Ivana Skály v jeho básni.

Ivan Skála DUKLA

Je tam už jenom les a kameny.
Kdo o nich ví, kdo vzpomene si na ně?
Co bylo, vyprávějí horské prameny
a třezalka ajahodové stráně.
Je tam jen les a není tady brána,
na kterou prostě ruka zabuší...
Na tu bušily pěsti kaťuší,
země tu byla na kost rozervána

a kosti země, její kameny
tu stokrát byly zakrvaveny.
Ty o nich víš, ty vzpomínáš si na ně.

Každý z těch kamenů je obětí.
Zde platili tu těžkou splátku daně,
aby mohli jednou stát před dětmi,
a hanba nestiskla jim skráně.
Ten les, kudy se člověk proseká
sám k sobě, les, ta jedna paseka,
kde jako porubané stromy leží
ti chlapi, nad nimiž jen vítr běží,
nad nimiž se tvá paměť nesetmí...
Ty o nich víš, ty vzpomínáš si na ně.

Mobilizační plakát oblak vřch,
má země, zformoval je do útoku,
vlál tam jak dnes, jak bude za sto roků,
a ten vás tenkrát ze zákopů zdvih.
Nad stromy, kde dnes sedá modrý ptáček,
hvízдалy jenom kousky ocele
a les, ten les neměl dost hoblovaček
pod hlavy mrtvých zakrvavělé.
Vás zvedal hněv, vás tak svrběly dlaně,
ty o nich víš, ty vzpomínáš si na ně.
Tam vpředu jsou státní hranice
a ty se musíš probít za ně.

Tam jsou tvá městečka a vesnice
a čekají na tvoje zbraně
Za obzorem, jež halí plameny,
tam v dálce, po níž nedočkavě saháš,
je tvoje vlast, je hlavní město Praha,
i z té by zbyly jenom kameny,
z Hradčan i z paláců na Malé straně,
i z těch by zbyly jenom kameny
a ani neměl by kdo chodit plakat na ně.

Jak odkládal bys v sínce na věšák
čepici nebo kabát, odhodlaně
odložils tam, tam na dukelské straně
všechno, co v tobě nedozrálo tak,
jak je teď třeba-chlapeckou svou kůži.
Tím průsmekem, tím projdou jenom muži ...
Ty zvedáš se jak bouřka, jako mrak,
stokrát muž proti muži, na bodák,
a s tebou zvedají se širé ruské pláne,
ty o nich víš, ty vzpomínáš si na ně.

Ti mrtví, pro něž není návratu,
ti živí, co jdou stále vpřed a vzhůru.
Jímž padá v tvář jak na klavírturu
říjnový déšť v trýznivém staccatu,
ti, kteří myslí na den návratu
do vlasti, jež je tam, na druhé straně,
i chlapi, kteří přišli z Volyně,
kde opustili rodný dvorek,
i ti, jímž upěl donsoký pelyněk
v záhybech zaprášených gymnastorek,
jsou taďy, taďy, taďy s námi jdou
a nejsou taďy s námi náhodou ...
Ty o nich víš ...
S úctou a vděčností dnes vzpomínáme na ně ...

Neblahý rok 1944

4. Zranění granátem

Při přechodu fronty v únoru 1944 zůstala po maďarské jednotce, která krátce obsadila zahradu Urvenského zámku, pohozená vojenská munic. Zábavou českých kluků z Úrven bylo v té době bojovat se stejně starými kluky z Ukrajinské Hulče a sbírat vojenskou munic. Naše skupina, tvořená mnou, Joskou Kovanou, Rostou Hurtem a Viťou Pavlíčkem našla o Velikonocích lehký útočný granát. Nenapadlo nás nic hloupějšího než si s ním hrát. Josfík Kovanda ho vzal do ruky a na schodišti domu u Pavlíčků s ním začal tukat o kamenný schod. Vzápětí došlo k výbuchu. Joska s Rostou byli těžce zraněni, já a Viťa lehce. Byli jsme všichni dopraveni do nemocnice ve Zdobunově, kde jsme vzápětí zažili silné německé bombardování. Nemocnice se nacházela v bezprostřední vzdálenosti od železničního nádraží, na kterém byla soustředěna zrovna vojenská technika RA. Snažili jsme se ukrýt před silnými otřesy a vzduchovými detonacemi, které rozbily okna a dveře v chodbě. Měli jsme štěstí, že nemocnice nebyla

přímo zasažena. Naše životy o Velikonocích 1944 byly dvakrát ohroženy. Josfík Kovanda nakonec zemřel na následky zranění (otrava krve z poraněné ruky). Rosta Hurt měl celoživotní zdravotní následky. Já a Viťa Pavlíček jsme vyvázli bez následků.

5. Smrt mojí sestry

Podstatná část okolností, týkajících se úmrtí sestry Aničky byla popsána v již zmiňovaném Zpravodaji č. 6/2010. K tomu bych chtěl dodat následující. Největší tíhu úmrtí svoji dcery nesli rodiče.

Otec pohřbil Aničku na hřbitově osady Pšegrody, patřící k obci Polanka u Krosna, 20 km před hranicí vlasti, za kterou bojovala a po níž tolik toužila. Musel se rozloučit s dcerou, kterou tolik miloval a se kterou si tak rozuměl. Jeho hoře může pochopit jenom ten, kdo pohřbíval svoje dítě. Při všem utrpení nezapomněl navázat kontakt s místní polskou rodinou, která se starala o udržování hrobu Aničky až do roku 1968. K mojí matce se zpráva o úmrtí Aničky dostala se zpožděním, otcovým dopisem z fronty. Byl to pro ni šok, z kterého se dostávala téměř rok, až do doby, kdy jsme spolu ilegálně v červenci 1945 odjeli do ČSR za otcem. Po celou dobu 24 let udržovala kontakt s rodinou v Polance. Měla touhu se jednou do Polanky podívat. Podařilo se jí to až v roce 1968, kdy jsme využili nabídku Ministerstva národní obrany a požádali o exhumaci ostatků mojí sestry a její přemístění na vojenský hřbitov u památníku „Dukla“, spolu s dalšími padlými. Slavnostní akt se státními poctami se uskutečnil za naší účasti dne 9. 5. 1968.

Jako 12-letý kluk jsem úmrtí Aničky chápal jako daň za riziko, které postoupila vstupem do války. Litoval jsem ji, že v 21 letech musela položit svůj život na oltář vlasti. Ze dne na den jsem přišel o sestru a stal se ze mně jedináček. Závídel jsem spolužákům jejich sourozence. Kromě vzpomínek na Aničku mě zůstal na památku její poslední deník se zápisy z období od 19. 8. 1941 do 24. 3. 1944 a její státní vyznamenání „Za statečnost“, které jí bylo uděleno In memoriam. Symbolicky nám její jméno připomíná na pomníku rodinného hrobu na hřbitově u krematoria v Liberci.

Karpatsko dukelská operace začala dne 8. 9. 1944. Protože postup z osvobozeného Krosna po hlavní silnici směrem na Duklu přes obce Machnowka a Vrocanka byl s ohledem na německou obranu neprůchodný, velení 1. ukrajinského frontu určilo pro čsl. jednotky náhradní trasu vedení bojů po místních komunikacích přes obce Chorokowka, Kobylany, Helenowka a Frankowka. Po tuhých bojích 1. čsl. armádní sbor vstoupil na území ČSR dne 6. 10. 1944. S odstupem doby hodnotí historici a vojenští odborníci boje o Dukelský průsmyk za špatně připravenou a rizikovou operaci, při které zemřelo zbytečně mnoho lidí. Bylo chybou čsl. velení, že pravděpodobně podlehl nátlaku velení 1. ukrajinského frontu v pohrdání s lidskými životy v duchu sovětské doktriny „Nas mnogo“.

Špatně zvolená taktika a špatná znalost terénu se projevila tím, že naše jednotky útočily údolím, zatímco německá vojska zaujala obranná postavení na kopcích, odkud měla přehled o pohybu protivníka a způsobovala mu tragické ztráty materiální a lidské. Dalším nedostatkem byla špatná koordinace jednotlivých jednotek čsl. sboru a RA. Na lidských ztrátách sboru se projevila i nedostatečně vycvičená skupina zmobilizovaných volyňských Čechů v roce 1944 (10 000), pro které karpatsko dukelská operace byla jejich prvním bojovým vystoupením.

Za 22 dnů bojů ztratil čsl. sbor celkem 5 338 osob, z toho bylo raněných 3 826, 580 nezvěstných a 932 padlých, mezi nimiž bylo 5 žen.

ČEST JEJICH PAMÁTCE!

Miroslav Zich

Vážení krajané,

Je dnes docela riskantní mluvit o UPA, Banderovcích, či důvěrně „Stepanových chlopciach“ tak, jak my si to pamatujeme. Mnoho autorů dnes píše jaci to byli inteligentní chlapi, kolik mezi nimi bylo absolventů Vysokých škol. Hned se také ale můžeme dočíst, jak v Polsku Ukrajinci neměli přístup ke vzdělání, což bylo důvodem k té hrozně nenávisti k Polákům. My, kteří si ještě něco pamatujeme, tak si uvědomujeme, co by zbylo z centra ukrajinské vzdělanosti „Halycyny“, kdyby byl šp. Marszałek Józef Piłsudski neposunul hranici tak, jak byla do roku 1939. Pochybují, že by orgány NKVD nosily Stepana Banderu k soudu, jako ve Warszawie, když odmítal k soudu chodit po svých. Skutečně mezi UPA bylo poměrně dost s vyšším vzděláním. Mnozí studovali v Československu, a pokud ve školách špionáže a diverse dostávali diplomy od Velkoněmecké říše, tak těch bylo také dost. Kolik ale bylo případů, že skutečně inteligentních lidí, třeba učitelů, zlikvidovala služba SB (služba bezpečnosti).

Při jednom ze zájezdů do Kupičova jsem vyslechl velice zajímavé vzpomínky řidiče. Jeho strýc byl za Polska vězněn v „Kartozkej béroze“, ale ne jako komunista. Byl členem některé ukrajinské organizace a překročil zákon. V té strašně věznicí mohl pokračovat ve studiích, rodiče mu legálně dováželi patřičná skripta. Stačil dostudovat než začala válka. V tom strašném 1943 roce nesouhlasil s postupem UPA a ukrýval se před nimi. Maminka, která mu vozila učebnice, mu pomáhala v ukrývání. Nakonec je Banderovci dopadli a oba zabili. Dědečka řidiče, který mi to vyprávěl, zabili pro změnu zase Poláci.

Správně píšete, že povraždili statisíce lidí. Jak krásně dovedli ve službách Velkoněmecké říše lovit uprchlé Židy, kteří nebýt jich, mohli přežít. S jak patřičnou pychou jel na kole takový pohunek, hnal před sebou starého Žida a tloukl ho holí, kterou mu sebral.

Jak mnohé matky byly hrdé na ty své bojovníky. Jedné z nich se ptal: „Matko, copak ten svý syn je tak nějak utahaný, unavený?“ „Vý si myslíte, že je to něco lehkého každý den zabíjet lidi?“ Když pak došlo i na něho, tak mu do hrobu házela různé věci, které si „vybojoval“. S nářkem volala „vyčítala“: „Synáčku, vezmi si to sebou, vždyť jsi si to vydělal!“

Dnes, veteráni UPA všeobecně tvrdí, že to hrozně, bestiální vraždění prováděli agenti Moskvy, kteří vystupovali jako Banderovci. Také pry sprostí zločinci se za ně prohlašovali. Uvedu jeden příklad, jak oni se k tomu staví. V roce 1943, začátkem července vypálili a částečně vyvraždili Němci ukr. Obec Tuličov. Bydlelo zde 6 českých rodin. Tři rodiny bydlely na okraji. Těm Němci řekli, aby nevycházel a usmazili jim pořádnou pánev vajec. K rodině Vrlových se přihnál německý voják. Když uslyšel, že mluví česky, tak jim řekl česky, aby nechali všechno a utekli, že oni je mají zastřelit. Když se vše přehnal, do Kupičova přitáhl německé vojsko sklízet obilí na velko-statkách. Paní Vrlová se synem jeli sklízet co zasel a zasázeli. První den je určitě lidé napomenuli, aby tam nejezdili, jinak je budou brát jako německé špehy. Druhý den po nich stříleli. Když tam jeli potřeť vybírat brambory, tak na zpáteční cestě najeli na minu a zemřeli oba.

Při jednom ze zájezdů do Kupičova jsem se sešel s dobrým známým. Byl to syn takového dobrého ukrajinského sedláka. Jeho otce zastřelili Němci při vyvražďování Tuličova. Vzpomínali jsme na ty hrozně události. Když jsem mu řekl, jak hrozně to bylo, když Banderovci nastražili mřnu na Vrlovy, on úplně strnul a řekl mi, jak můžu něco takového říci. „Copak Banderovci někomu neviněnému vraždili? A ty jsi tam u toho byl?“. Když mi řekl, že mu jsou milejší dva Němci než jeden Polák, tak jsem viděl, že „Nie ma co do gadania!!“. Připomenulo mi to rok 1944. Sovětské úředníky rozepisovali kontingenty zničenému Kupičovu, jako kdyby ho nerozbojardovali. Když děda Veltrusky, kterému bylo 73 se ohradil slovy: „Tak vaše aviacia nás zničila a vy z nás ještě chcete „podstavku?“, s velice zlou se potázal. Hned se ho začal vyptávat, jestli s těmi letci mluvil a co když to byla přemalovaná německá letadla. Bylo mu naznačeno, aby „Děražal jazyk za zubami“. Několik nocí děda spal velice nejistě.

Dva záhadní muži a žena donutili bratrance Vladimíra Urbana, aby šel z povozu dříví, které vezl spolu se sousedy z lesa. Chudák, ani si nepomyslel že veze své vrahy. Radostně oslovoval sousedy, že asi koukají, jaké to veze pasažéry. Ti to ale vnímali trochu jinak. Když se vrátili domů, řekl Láďově mamince, co se stalo. Stále vyhlížely s dcerou Věrou, jestli se Láďa vrací. Na večer se skutečně objevil jejich Šiml, ale z ukrajinského Kupičova. Radostně se rozběhly

naproti. Ovšem kůň šel sám a na povel zůstala otepka slámy. Pod otepku objevily jejich sekyru, která byla umazaná od bláta. Obě se rozplakaly a pes Dunaj začal výt.

Teta s Věrou běhaly a vypytávaly se Ukrajinců, kde je Vlád. Celkem solidní lidé, nebo alespoň solidně vystupující, jim tvrdili, aby neměly obavy. Prý, jako řezník pracuje na Volčáku ve štábní kuchyni.

Dnes je to Vivčák, místo prvního „kureně“ UPA. Takto byly napínány několik týdnů. Našel se jeden dobrý dádko a tetě řekl:

„Paní Urbanová, nevěřte těm banditům, vezměte psa a jděte tam do těch rašelinišť a on ho najde.“ Skutečně věrný Dunaj Láď'u našel. Byl v mēlké jamce, kterou si musel sám vykopat. Můj otec, Láď strýc, a další příbuzní ho vykopali. Byl ve velkém stupni rozkladu. Do rakve by byl nešel dát. Dali ho do bedny a pohřeb byl za velké účasti, ale jen v tichosti. Prý bylo dáno nějaké upozornění.

Po reemigraci, když naši lidé poznali jednoho z těch dvou mužů, co Láď'u zatkli, nahlásili to okamžitě. Po určité době prý z Velvyslanectví SSSR přišlo „nětrogát“... Ten člověk prokázal velké služby SSSR. Vážení, končím, jelikož v těch vzpomínkách by se mohlo pokračovat a zvlášť, kdybychom každý s něčím přispěl.

Súctou Václav Kytl

Ještě jednou o Čechích z Kupičova

Po přečtení článku od Moniki Śladowské „Wolyńskie losy Czechów“ v 28. čísle „Przegladu“, rozhodla jsem se, že také napíšu pár slov o Čechích z Kupičova. Byla jsem s nimi ve spojení během ukrajinských řeží na Volyni v roce 1943. Pocházím z kolonie Aleksandrówka gm. Kupiczów, pow. Kowel, województwo wolyńskie.

16. července 1943 Ukrajinci z UPA (ukrajinská povstalecká armáda) zaútočili na naši kolonii a zavraždili (vymordovali) 92 osob. Také mého otce Teofila Adamowicze, 32 roku, matku Bronislavu, 33 roku, bratříčka Januška, 5 roku, sestru Stasiu 3 a bratříčka 1,5 roku. Mě bylo tehdy 9 roku. V naší kolonii bydlel také Čech Michal Polivka, 42, jeho manželka byla Polka Viktorie roz. Kudyková, bylo jí 40 roku. Polivkovi měli dvě děti, Januškovi byly dva roky, Marysi byly 4 měsíce. Také je zavraždili.

Utíkaly jsme z toho wolyńského pekla společně s babičkou Teklou Adamowicz, které bylo tehdy 75 let. Utrmácené jsme se dovlekly do Kupičova, který obývali Češi. Zde se nás ujala rodina Vladimíra Pokrupy. Ukryvala nás na půdě na seně celé tři týdny. Pouze večer jsme přicházely do stavení, abychom se umyly a najedly.

Byla jsem bossa a ti dobří lidé mi dali střívece syna Jarečka, který byl tak starý, jako já.

Jednoho dne v městečku začala palba, přiletěla německá letadla, dopadly pumy a začalo hořet. Byly jsme nuceny vyjít z úkrytu. Na dvoře jsem byla s Jarečkem. Na dotazy sousedů, co je to za dítě, Pokrupovi tvrdili, že jsem sestřenice Jarečka.

Jednou večer nám pan Pokrupa oznámil, že partyzáni-převaděči povedou poslední transport do většího bezpečí do Zásmyk. Zde byla Polská „samoochrana“ a polští partyzáni. (Těmi převaděči byli Češi: Václav Kačerovský, Jaroslav Zápotocký a Václav Zápotocký V.K.)

Na rozloučenou nám hospodyně dala chléb, slaninu a polibili nás. Pan Pokrupa mi tehdy řekl: „Pamatuj si, malá, až se budeš vdávat, tak nezapomeň pozvat na svatbu našeho syna.“ Zbytečně jsme je po válce s babičkou hledaly, ale osud nám přál. Na sjezdu 27. WDP AK (Wolyńská divize pěchoty Armii krajovej), který se konal v 1993 roce ve Warszawie jsem se dozvěděla, že jsou tam Kupičováci. Od jednoho z nich Václava Kytla jsem se dozvěděla adresu Pokrupových. Dones si s Pokrupovými dopisujeme a posíláme si sváteční přání. V dopise ho osloviuji: „Drahý příteli Jarečku“.

V posledním dopise Kupičovákům 14. dubna 2010 jsem napsala: „Historie praví, že Lech, Čech a Rus jsou bratři. Jsme nějak příbuzní a od věku nás pojí společný osud. Zvlášť období II. Světové války.

Tolik vzpomínek Teresy Radziszewskiej ze Zamościa

Setkání rodáků z Hulče České

Dne 15. 5. 2010 se v obci Kolesovice sešli rodáci z Hulče České. I když je to již 63 let, co jsme se vrátili do vlasti, stále se naše setkání dostavuje včetně dětí a vnuků kolem 60 Hulečáků. Letos mezi nás přišla i paní redaktorka Milena Štráfeldová, redaktorka českého rozhlasu, která připravuje pořad o životě Wolyńských Čechů. Vzhledem k tomu, že mezi nás přichází mnoho našich potomků, trochu jsme zavzpomínali na to, jaké to v naší obci bylo. Největší rozkvět zažila

naše obec v letech 1923 až 1939, kdy západní Volyni patřila Polské republice. I když musíme objektivně přiznat, že třeba v oblasti školství byly v začátcích problémy s výukou českého jazyka. Naše obec byla převážně zemědělská, ale náležaly se tam 2 slévárny, mlýn a mlékárna. I kulturní a společenský život byl bohatý, hrálo se divadlo, vznikla veřejná knihovna, prosperovali hasiči i Sokol. Huleč patřila mezi první obce, kde byla zřízena škola. Učil zde duchovní F. Kašpar a J. Rychna. Po osvobození Volyně sovětskou armádou od německých fašistů vstupovali naši občané do Československých zahraničních jednotek. Z 510 obyvatel Hulče jich narukovalo 121, z nich 21 padlo. Když naši tátové v roce 1944 odešli na frontu, musely naše maminky zajišťovat orbu, seti, sklizeň, výmlat, podzimní práce, péči o dobytek, chod domácností a ještě musely pečovat o děti. K tomu ještě hrozilo v noci přeřazení banderovců. Nehroutily se, neomdlévaly, ale statečně bojovaly s nepřizní osobu. Až půjdeme s kytičkou na hřbitov, vzpomeňme na to, co všechny dokázaly a poděkujeme za statečnost, kterou musely každý den prokazovat.

Při posezení jsme se vrátili i k tomu, že ukrajinský nacionalista Stepan Bandera byl na Ukrajině prohlášen národním hrdinou. Domnívám se, že ti z nás, kteří čtyřicátá léta na Ukrajině prožili, stěží mohou prohlásit, že se s tímto ztotožňují. Poslední tři roky před odjezdem do vlasti nebyly bezpečné, žili jsme v neustálém strachu. Báli jsme se, kdy nás napadnou banderovci, kteří loupili a vraždili. Na bezbranném obyvatelstvu páchali neuvěřitelná zvrstvá. Často se objevovali v noci, požadovali dobytek, mouku a zbraně.

Při nesplnění požadavků vyhrožovali vyvražděním obyvatelstva. Tak byla v naší obci zavražděna rodina Ditrichových, starosta Porazik, čtyřčlenná rodina Pfejferových z Dermáně. I když zřejmě nelze upřít snahu Ukrajinců o osamostatnění, výše popsané události zanechaly v našich myslích hluboký stín.

Přležitosti 65. výročí ukončení 2. světové války bych chtěla připomenout jména těch Hulečáků, kteří ve válce bojovali a tohoto výročí se dožili. Jsou to: Porazik Václav, Umlauf Antonín, Křivka Jan, Závodská Emilie a Červenková Emilie. Zároveň k nim můžeme přiřadit i Kuchyňku Václava, který nějaký čas v Hulči pobýval. Byly jim předány pamětní listy. Naše cesta zpět do vlasti byla pohnutá, vedla přes peklo Dukly a byla lemována nesčetnými hroby našich padlých spoluobčanů. Naše začátky zde ve vlasti byly problematické... Přišli jsme do úplně jiného prostředí, na něž jsme nebyli zvyklí. Ale uměli jsme si po reemigraci vydobyt v nejmenším rovnocenné postavení s místními obyvateli. Jsou to všechno naše klady, ale též naše hrdoť a zadostiučinění.

Šimánková Emilie.

NAŠI JUBILANTI ...

Region Litoměřice

IV. čtvrtletí 2010

Rjien: 75 let Věra Brázdová z Volkova, bytem Litoměřice, 75 let Václav Derfler z Bocánovky, bytem Terezín, 81 let Jarmila Dědková z Mirohoště, bytem Měcholupy, 85 let Marie Janouchová z Volkova, bytem Děčín, 85 let Jiřina Vítková z Mirohoště, bytem Litoměřice, 85 let Radomír Vlk z Boratína, bytem Chotíněves, 86 let Raisa Votrubová z Kněhyněk, bytem Lovosice, 87 let Melanie Tintěrová z Českého Zavidova, bytem Polepy, 89 let Vladislav Opočenský z Boratína, bytem Chotíněves.

Listopad: 80 let Josef Šrajtr z Mirohoště, bytem ve Štětí, 81 let Nina Bártová ze Zdobunova, bytem Litoměřice, 81 let Václav Beneš z Nivy Hubinské, bytem Litoměřice, 82 let Zdena Furmanová z Mirohoště, bytem Litoměřice, 87 let Olga Bilková ze Straklova, bytem Litoměřice, 89 let Marie Prokúpková z Hájenky, bytem Hrušovany, 89 let Evžen Šiková z Ozeran, bytem Litoměřice, 90 let Boleslav Štěpánek z Teremna, bytem Litoměřice.

Prosinec: 75 let Lydie Bečvařiková z Českého Straklova, bytem Louny, 80 let Věra Balatová z Vitoldy, bytem Čížkovic, 80 let Světlana Chaloupková z Kyjeva, bytem Ústí nad Labem, 82 let Marie Hueberová z Mirohoště, bytem Lysá nad Labem, 82 let Helena Lehnerová z Mirohoště, bytem Vrbyce, 84 let Anastazie Opavová z Volkova, bytem Ústí nad Labem, 85 let Lidie Bohatcová z Boratína, bytem Štětí, 87 let Evžen Ružbatská z Volkova, bytem Litoměřice, 97 let Marie Chudobová z Boratína, bytem Ústěk.

Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let jim přejeme pevně zdraví a spokojenost.

Daniela Zelenková, jednatelka

Region Rakovník

II. pololetí 2010

Července: 78 let Lněnička Rostislav, 81 let Porazilová Anna, 20 let Chrást Ondřej, 82 let Nováková Marie, 71 let Kučerová Olga.

Srpen: 87 let Kučera Jindřich, 87 let Kvapilová Emilie, 83 let Růžičková Libuše

Září: 60 let Mizigarová Naděžda

Rjien: 88 let Braumová Tatjana, 68 let Feršt Zdeněk, 91 let Chudoba Jaroslav, 72 let Krouský Josef

Listopad: 77 let Milena Šimánková

Prosinec: 74 let Marie Gruntová, 69 let Kutková Alena, 71 let, Procházka Viktor, 74 let Procházka Václav

Vše nejlepší a mnoho zdraví do dalších let

Za region Libuše Růžičková

Region Chomutov

IV. čtvrtletí

Rjien: 70 let Jiřina Širůčková z Lipin, bytem v Mostě, 60 let Ing. Jaroslav Kuchař z Kadaně

Listopad: 91 let Josef Kalcovský z Mirohoště, bytem Praha, 80 let Alice Denková z Máslenky, bytem Chomutov

Prosinec: 90 let Evženie Chárová z Čeljabinska, bytem Chomutov, 75 let Larisa Baštová z Moldavy, bytem Chomutov

Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje

Jiřina Kačerová a Josef Roller

Region Tachov

IV. čtvrtletí

80 let Bydžovská Valentýna, 81 let Čermák Jiří, 84 let Entová Marie, 85 let Faitová Marie, 81 let Kucharčuková Bronislava, 84 let Lhotská Věra, 75 let Morgensteinová Ludmila

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví a všechno nejlepší

Za region Alžběta Michlová

Region Olomouc

II. pololetí

Července: 78 let Kleibl Vlastimil z Bezděkovy, bytem Litovel, 75 let Marková Marie z Třebíče, bytem Třebíč, 60 let Novák Josef z Olomouce, bytem Nemilany

Září: 85 let Fišerová Marie z Moldavy, bytem Nedvězí, 82 let Dubická Evženie z Omelanštiny, bytem Olomouc, 77 let Zapletal Zdeněk z Olomouce, bytem Hněvotín, 75 let Albrecht Václav z Moldavy, bytem Hněvotín, 73 let Klaban Václav z Ulbarová, bytem Bohuňovice

Rjien: 76 let Vořech Jiří z Moldavy, bytem Olomouc, 74 let, Zapletalová Vlasta z Moldavy, bytem Hněvotín

Listopad: 73 let Polák Vladimír z Mirohoště, bytem Hněvotín

Prosinec: 87 let Brousek Václav z Dorostaje, bytem Olomouc, 76 let Březinová Břetislava z Moldavy, bytem Hněvotín

Hodně štěstí a hlavně zdraví do dalších let všem

jubilantům přeje za region Olomouc

Vladimír Polák

Moravskoslezský region

Nový Jičín

IV. čtvrtletí

Rjien: 60 let Žmolíková Jarmila z Opavy, bytem Luhačovice, 75 let Jeničková Vlasta, Ostrava ČR, bytem Třemešná u Krnova, 85 let Kiml Stanislav, Tršice ČR, bytem Hukovice

Listopad: 65 let Svobodová Sonja, Linhartovy ČR, bytem Město Albrechtice, 70 let Seitlová Marie-Musilová, Bílá Kruhle, bytem Nový Jičín, 75 let Barochová Vlasta-Rejzková, Moskovština, bytem Suchdol nad Odrou, 81 let Dubec Václav, Ládovka, bytem Havířov-Šumbark, 82 let Fiřt Emanuel, Zborov, bytem Kunín, 84 let, Zemanová Milada, Rovno, bytem Opava, 85 let Mikulenková Barbora, Mstěšín, bytem Vítkov, 86 let Růžalová Irena, Rovno, bytem Opava, 88 let Perman Bohumil, Rovno, bytem Opava

Prosinec: 82 let Klabanová Marie, Mstěšín, bytem Suchdol nad Odrou, 82 let Fofová Františka, Račín, bytem Horní Povelice-Osoblah, 87 let Kubínová Emilie, Dembrovka, bytem Krnov

Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

Za regionální výbor: *Dr. Vladimír Samec předseda,*

Marie Seitlová tajemnice

Region Žatec

60 let dodatečně oslavil Vladislav Pěchota v srpnu, Kryry

Listopad: 75 let Václav Nesvadba, Žatec, 80 let Miroslava Levčuková, Klášterec, 80 let Slavěna Bartošová, Žatec, 83 let Libuše Staňková, Žatec, 85 let Jiřina Bajorová, Žatec, 85 let Jiřina Skalická, Žatec, 85 let Věra Mlejnková, Louny, 85 let Antonín Záček, Očihov, 86 let Žeňa Meliková, Žatec, 86 let Emilie Svobodová, Hřivice, 86 let Václav Valoušek, Stebník, 87 let Věra Kunášková, Vysoké Třebušice, 87 let

Vladimír Pomikelský, Levonice, 88 let Alla Bozoličová, Žatec, 89 let Antonie Mazánková, Kryry, 90 let Krásné jubileum oslaví Mařenka Plovová, 92 let Náš milý Pepíček Holec, hospodář našeho Sdružení.

Všem Vám, milí členové a krajané, mnoho pevného zdravíčka, štěstí a také hodně Božího požehnání do příštích let Vám přeje

za celý region Kamila Ondrová

Region Šumperk

IV. čtvrtletí

Rtjen: 89 let Valenta Josef, Hlinsk, nyní Libina, 75 let Nesvadbová-Vignerová Emilie, Český Malín, Šumperk

Listopad: 88 let Vařeková-Štanfejská Lidie, Dlouhé Pole, Šumperk, 84 let Liščínková-Bartošová Evženie, Horodíště, Petrov, 81 let Fric Václav, Terešov, Víkřovice

Prosinec: 91 let Vojtišková-Bačová Anna, Kurdybář, Rapotín, 86 let Kechrtová-Beštová Antonie, Český Malín, Nový Malín

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví a spokojenost

za region Šumperk Jiřina Záková

Region Praha

III. čtvrtletí 2010

Cervenec: 35 let Siegerová Lucie z Chomutova, nyní Praha 8. 70 let Kečrt Vladimír Luck, nyní Praha 8. 75 let Prokeš Václav z Malé Zubovštiny, nyní Praha 6. 81 let Štefl Václav Kněhyn, nyní Praha 5. 82 let Klicpera Josef z Volkova, nyní Králův Dvůr. 83 let Vránová Vlasta z Ládovky, nyní Mimoň. 85 let Vrbová Janina Luck, nyní Praha 4, příslušnice 1. československého armádního sboru. 86 let Pálková Soňa Mlýnov-Kroužky, nyní Moravský Beroun a PhDr. Roubíčková Ala z Rovna, nyní Praha 10. 89 let Anděl Bohuslav z Českých Novin, nyní Praha 9. 92 let Kubešová Libuše z Kyjeva, nyní Praha 1.

Srpen: 80 let Nováková Emílie ze Zálesí, nyní Ludvíkovice. 85 let Suchánková Marie z Dermálovky, nyní Praha 6. 87 let Kvašůvka Helena Sedmidubý, nyní Praha 4.

Září: 60 let Ing. Válek Jan z Prahy, nyní Praha 10. 75 let Kramná Antonie z Novokrajova, nyní Praha 8. 81 let Holubová Věra Umáh, nyní Praha 7, příslušnice 1. československého armádního sboru a Tomášková Jarmila Sívce, nyní Kladno. 86 let Ing. Masopust Miroslav z Českého Straklova, nyní Praha 8, příslušník 1. československého armádního sboru. 94. let Mec Jaroslav z Lucka, nyní Praha 3.

Všem jubilantům co nejsrdčněji blahopřejeme a do dalších let přejeme hodně štěstí, zdraví i životní pohody.

za region Roman Štěr

Region Karlovy Vary

Září: 86 let Englická Anna z Hulčce Č. bytem Tašovice, 83 let Horský Josef z Jadvininy, byt. Sokolov, 80 let Tichá Ludmila z Kvasilova, byt. Sokolov

Rtjen: 88 let Andrlůvá Věra z Dědovy Hory, byt. K. Vary

Listopad a Prosinec (bez jubilantů)

Všem jubilantům do dalších let hlavně dobré zdraví za region přejí Helena Horáková

Region Chomutov

IV. čtvrtletí

Rtjen: 70 let Jiřina Širůčková z Lipin, nyní Most, Ing. Jaroslav Kuchař z Kadaně, 60 let

Listopad: 91 let Josef Kalcovský z Mirohoště, nyní Praha, 80 let Alice Denková, Máslenka, nyní Chomutov

Prosinec: 90 let Evženie Chárová z Čeljabinska, nyní Chomutov, 75 let Larisa Baštová z Moldavy, nyní Chomutov

Všem jubilantům hodně zdraví a štěstí přejí za region Jiřina Kačerová a jednatel Josef Roller

Výročí narozenin:

Dlouholetý člen SČVP pan Josef Ledvína, nar. v Teremně na Volyni, nyní bytem v Martinovicích se dožívá 20. listopadu svých 92 narozenin. Nejbližší z rodiny, Alice, Václav a Vladimír s rodinami děkují tatínkovi za lásku, péči a podporu, kterou jim stále poskytuje. Do dalších let přejí hodně zdraví a pohodu. Redakční rada se k přání připojuje.

Všem jubilantům přejí vše nejlepší a Zpravodaj

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Rakovník

V našem regionu zemřeli tito naši členové:

P. Mikuláš Lenoch, 4. 5. 2010, bytem Kolečovice, ve věku 85 let.

Pi Zdeňka Poláková, 15. 6. 2010, bytem Janovice nad Uhlavou, ve věku 78 let.

Všem pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

za region Rakovník L. Růžičková

Region Litoměřice

27. června zemřel ve věku nedožitých 81 let dlouholetý člen Viktor Vlk z Lucka, posledně bytem Litoměřice.

23. září náhle zemřela ve věku nedožitých 83 let Miluše Dědková, roz. Průšová z Mirohoště, posledně bytem Litoměřice. Byla zakládající a velmi aktivní členkou SČVP v regionu Litoměřice, dlouholetou členkou SBS a jednatelkou Československé obce legionářské a členkou Celostátního výboru SČVP v Praze.

Upřímnou soustrast pozůstalým projevuje za region Litoměřice Daniela Zelenková, jednatelka

23. září 2010 zemřela paní Miluše Dědková roz. Průšová. Jménem celé naší zarmoucené rodiny děkují všem přítomným za účast na pohřbu dne 29. 9. v Litoměřicích, za květinové dary a vyjádření soustrasti. Zejména bych chtěla poděkovat p. Oldřichu Rejchrtovi, předsedovi SČVP a P. Josefu Kozákovi, vedoucímu regionu Litoměřice, za krásná slova pronesená při posledním rozloučení s mojí maminkou. Velký dík patří též p. Václavu Kuchynkovi za pomoc při organizaci pohřbu a za projevenou podporu. Zemřela náhle, vzpomínejte, prosím, s námi.

Miluše Kováčiková, dcera

Region Karlovy Vary

Dne 23. 9. 2010 zemřela ve věku nedožitých 88 let naše milá členka paní Věra Andrlůvá z Dědovy Hory, bytem v Karlových Varech. Měli jsme ji, rádi pro přátelskou a veselou povahu, budeme na ni s úctou vzpomínat. Rodině vyjadřujeme upřímnou soustrast.

za region Helena Horáková

Všem pozůstalým projevuje upřímnou účast i redakce Zpravodaje

Příspěvky na tiskový fond

Září 2010

Region Litoměřice: Marie Stanislavská, Polepy, 300 Kč. Vladimír Iránek, Polepy, 200 Kč

Region Chomutov: Marie Zavadilová, Drouzkovice, 300 Kč

Region Praha: Vladimír Jeníček, Žinkovy, 200 Kč

Region Moravskoslezský: Václav Simsa, Studénka, 200 Kč

Dodatečně upřesněné příspěvky došlé na konto SČVP leden-červen

Region Moravskoslezský: Teofil Fibich, Běloutín, 200 Kč

Region Vyškov: Václav Štěpánek, Lysovice, 1000 Kč, Marie Kličková, 1000 Kč

Region Litoměřice: Pavla Melničáková, Dobkovic, 1000 Kč

Opakovaně žádám krajanů, kteří poslali příspěvky na konto SČVP a nebyli dosud uveřejněni, aby mi dali zprávu na telefon 487 862 703, nebo 728 351 726. Potřebuji vědět částku a datum odeslání.

Předem děkuji, Marie Nečasová

Činnost Historicko dokumentační komise (HDK)

Skoro dvacet let již HDK sbírá nejrůznější materiály přivezené z Volyně, které předává k úschově a opatrování Národnímu muzeu (NM) a Národnímu archivu (NA). Neuprosně se blíží doba, kdy my, narození na Volyni, už tady nebudeme.

Zbudou po nás jen materiály, uložené v těchto institucích. (Pokud je tam včas uložíme.) Málokteré z našich dětí a vnuků má o naše materiály z Volyně nyní zájem. (A pro nás to jsou poklady.) A pokud i zájem má, nikdy o ně nebude pečovat tak, jak o ně pečují tyto obě instituce. A po létech, až naši potomci zestárnou, ale také i jiní zájemci, kteří začnou mít zájem o původ svých rodičů a prarodičů a vůbec o Volyn, najdou v těchto institucích materiály z Volyně, které budou moci studovat a dovidat se o životě předků příhody a skutečnosti, které už my jim sdělit nebudeme moci. Na přelomu roků 2009-2010 byla Předsednictvem celostátního výboru ustavena nová HDK. Za půl roku se podařilo této komisi sebrat od dárců asi 1000 kusů především knih, fotografií, nejrůznějších listových materiálů a také několik trojrozměrných materiálů. Dary věnovali: Anna Martišová (některé materiály dostala od svých známých). Doc. Boris Iljuk, Václav Štefl, Vladimír Polák, Oldřich Procházka, Ing. Vladimír Lešner, Miroslav Krušina, Julie Dalecká, Helena Horáková, Regina Rambousková a Jaroslav Mec, který dokonce daroval svůj celý archiv včetně knih. Přesto, že pan Mec skoro nevidí, ještě pracuje na memoárech své rodiny. I jeho manželka má velké potíže se zrakem a tak své vzpomínky diktuje pan Mec svému synovi, který má ve své rodině pět dětí a tak zápasí o každou volnou chvíli, kterou věnuje práci svého otce. Jistě i za vás, čtenáře Zpravodaje, mohu panu Jaroslavu Mecovi, čestnému členovi našeho Sdružení, popřát především hodně zdraví a spokojenosti v jeho činnosti.

Jménem HDK srdečně děkuji všem dárcům a prosím všechny členy SČVP, kteří ještě uschovávají své materiály doma, aby je prostřednictvím HDK věnovali do NM a NA. Pokud jsem zapomněl jmenovat některého z dárců, moc se omlouvám, promiňte mi, ale moji paměť silně pronásleduje ten Althajmer. Pokud budete potřebovat kontakt na některého z členů HDK, najdete ho v našem Zpravodaji číslo 2/2010 na titulní stránce.

Jménem HDK Miroslav Krušina

Oprava:

V 6. čísle 2010 Zpravodaje, pod názvem **Historicko dokumentační komise (HDK)** vypadla v textu jedna důležitá řádka v druhém sloupci, na začátku řádky č. 9 1636 (následuje tato věta“)

Jsou tam uloženy materiály, některé od roku 1946 (a pokračuje následující text: které tam dali... atd)

Žádáme pozorné čtenáře, aby si tuto důležitou řádku do čísla 6 doplnili. Děkuje se za pochopení tiskového „krtká“!

Poděkování

Historicko dokumentační komise SČVP děkuje tímto našemu krajanovi Zdeňkovi Doležalovi z Litoměřic, narozenému ve Zdobunově, za 10 kusů palet, určených pro expozici o Zdobunově v Podbořanech. Výrobu těchto palet pan Doležal sám zajistil a formou sponzorského daru je věnoval SČVP. Tyto panely budou používány i při výstavách dalších přihlášených obcí.

Za tento dar srdečně děkuje jménem HDK SČVP

jeji předseda Miroslav Krušina

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil.: 728 351 726..** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Diky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, Vraňanská 672/4, 181 00 Praha 8**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 25. 10. 2010

Stránky Sdružení vlastníků pozemků: <http://vpnvosv.wu.cz>

Internetové stránky: www.scvp.wu.cz